

Dette Andragende adskiller sig ikke i væsentlig Grad fra de fleste andre — det vil sige Halvdelen af de andre gaar naturligvis i ganske modsat Retning af dette — men de, der gaa i samme Retning som dette, udmærke sig ved ganske betydelige Overdrivelser af alle disse Forhold. Jeg vil nu ikke tale om, at man begynder med, at man har spurgt Sundhedskommissionen i København, og at den har sagt til vedkommende Slagtermester, eller hvem det nu er, der har spurgt den, at Slagterne havde Ret i deres Opfattelse af, at dette Forslag i hygiejnisk Henseende vilde være yderst skadeligt, og at Sundhedskommissionen ansaa det for heldigt, om der blev afæsket den en Erklæring. Nu under det mig rigtignok noget, at Sundhedskommissionen i København skulde have siddet i Aarevis — thi dette Forslag har jo været under Forhandling i Folketinget i en lang Række Aar — og have Fornemmelsen af, at et saadant Lovforslag i hygiejnisk Henseende vilde være saa fuldstændig forskasteligt, men dog siddet ganske roligt, indtil der kom en Mand op og spurgte, hvad den mente om det, og saa sige: Ja, vi mene, det er yderst skadeligt i hygiejnisk Henseende, og vi ønsker, at der maatte blive afæsket os en Erklæring. Dette lyder højst mærkeligt, forekommer det mig. Denne Sundhedskommission kan vel ikke i den Grad have Mundkurv paa, at den ikke af egen fri Drift skulde kunne udtale sig om Lovforslaget, hvis det var saa galt, men være nødt til at vente til den yderste Termin, og indtil der tilfældigvis kom en Mand op for at høre dens Mening. Men ikke en Gang saa udtaler den sig bestemt, men den siger, at den ønsker, der maatte blive afæsket den en Erklæring, Det vil sige, at ligesom man er ved at vedtage dette Lovforslag, møder Københavns Sundhedskommission og siger: det er muligvis i højeste Grad uheldigt i hygiejnisk Henseende, men Gudbevares, vi have ikke i alle disse Aar sagt et eneste Ord, nu ville vi dog antyde, at hvis der blev afæsket os en Erklæring, vilde vi muligvis kunne udtale os i den Retning, at det er højst forkasteligt. Det forekommer mig at være en højst mærkværdig Erklæring af vedkommende. — Saa udtaler man desuden, at Standen, „hvis økonomiske Forhold i Forvejen ere trykkede“, vil uden Nødvendighed faa et yderligere Tab, og det haaber man jo, at Landstinget vil forhindre. Jeg kender saa godt dette med Stændens trykkede Forhold.

Vi have hørt det tidligere her i Tinget. I og for sig var der heller ikke den Gang nogen, der havde saadan uhyre Medlidenhed med den Stand, der da var Tale om. Det var under Behandlingen af Lovforslaget om en yderligere Øbeskatning. Der kan jeg huske, jeg sad i Udvalget om den Sag, og der var ikke den Øhandler i Landet, der ikke meddelte Udvalget, at han lige saa godt kunde stoppe sin Virksomhed straks, hvis dette Lovforslag skulde gaa igennem; de vilde alle sammen blive fuldstændig ruinerede og ødelagte, hvis man forhøjede denne Afgift af Øllet, og det var lige fra den største Brygger til den mindste, de vilde blive ødelagte alle sammen. Landstinget var saa fornuftigt ikke at tro paa det, og jeg tror ogsaa, at Stændens økonomiske Interesser ere nogenlunde gode i dette Øjeblik. Det samme er jeg sikker paa vil blive Tilfældet med Slagtermestrene her i København, som vel heller ingen har særlig Medlidenhed med, og hvis økonomiske Forhold i det hele lade til at være ret gode. — Men endelig kommer man i Andragenderne til den moralske Side af Sagen, det er den, at hvis man ikke tillader al mulig Handel om Søndagen, „vil man henvise Folk til Beværtninger og Restaurationer“, og det var jo meget sørgeligt, om Folk skulde gaa paa Beværtninger og Restaurationer for at faa den ferske Fisk. I og for sig tillader jeg mig for øvrigt at tro, at naar Folk kunne spise fersk Fisk hjemme de 6 Dage om Ugen, kunne de, naar de ogsaa ville have den den syvende, nok have lidt Ulejlighed med at faa den, eller de kunne lade være eller gaa paa Restaurationer. Det lader til, at Slagtermestrene og Fiskehandlerne nære stor Bekymring for, at Befolkningen i moralsk Henseende skal lide Skade, naar de sige, at man ikke ved dette Lovforslag skal henvise dem til Restaurationer og Beværtninger. Ogsaa det tage de i deres Tjeneste. Saadanne Udtalelser gaa paa forskellig Maade igen i de forskellige Andragender. Naturligvis overdrive de, der ere for Loven, de Gøder, Lovforslaget vil bringe, men de, der ere imod den, overdrive i en uhyre Grad. Jeg ser ikke rettere, end at det vel er en stor og omfattende Lov, men efter hvad man hidtil har set i Retning af denne Lovgivning, gør Lovgivningsmagten bedst i at gøre et Forsøg. Vil man senere tage Loven op igen til Revision, kan man jo gøre det efter at have prøvet Lovens Virkninger, men jeg tror ikke, at der vilde komme noget ud af i et Udvalg at tage